

178/22. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY

Luxembourg, 2022. november 8.

A Bíróság ítélete a C-885/19. P. és a C-898/19. P. sz. egyesített ügyekben | Fiat Chrysler Finance Europe kontra Bizottság és | Írország kontra Bizottság

„Tax rulings”: A Bíróság megállapítja, hogy a Törvényszék tévesen hagyta jóvá azt a referenciakeretet, amelyet a Bizottság a szokásos piaci ár elvének Luxemburgban az integrált társaságokra való alkalmazása céljából fogadott el úgy, hogy figyelmen kívül hagyta az ezen elvet e tagállamban érvényre juttató különös szabályokat

A Bíróság így megsemmisíti a Bizottság vitatott határozatát, és megállapítja, hogy téves a referencia-rendszerre, és ezen keresztül az FFT részére biztosított szelektív előny fennállására vonatkozó elemzése

2012. szeptember 3-án a luxemburgi adóhatóságok feltételes adómegállapítási határozatot (tax ruling) hoztak a Fiat Chrysler Finance Europe (a továbbiakban: FFT) javára, amely a Fiat csoporthoz tartozó vállalkozás, és vállalkozásfinanszírozási szolgáltatásokat és finanszírozást nyújt a csoporthoz tartozó, európai székhelyű társaságoknak. A szóban forgó határozat olyan módszert fogadott el az e szolgáltatások után az FFT-nek járó ellenérték megállapítására, amely lehetővé tette ez utóbbi számára, hogy évente meghatározza a Luxemburgi Nagyhercegségben a társasági adó címén adóköteles nyereségét.

A 2015. október 21-i határozatával a Bizottság úgy vélte, hogy e feltételes adómegállapítási határozat az EUMSZ 107. cikk értelmében a belső piaccal összeegyeztethetetlen állami támogatásnak minősül. Ezenkívül megállapította, hogy a Luxemburgi Nagyhercegség nem jelentette be neki a szóban forgó feltételes adómegállapítási határozat tervezetét, és nem tartotta be a felfüggesztési kötelezettséget, megsértve ezáltal az EUMSZ 108. cikk (3) bekezdésének rendelkezéseit. A Bizottság arra kötelezte a Luxemburgi Nagyhercegséget, hogy az FFT-vel térítse vissza a jogellenes és a belső piaccal összeegyeztethetetlen támogatást.

Mind a Luxemburgi Nagyhercegség, mind pedig az FFT keresetet nyújtott be az Európai Unió Törvényszéke elé a Bizottság határozatának megsemmisítése iránt. A 2019. szeptember 24-i ítéletében az Európai Unió Törvényszéke elutasította a Luxemburgi Nagyhercegség és az FFT által a Bizottság határozatának megsemmisítése iránt benyújtott kereseteket, egyúttal megerősítette az említett határozat érvényességét¹. Fellebbezéseikkel az FFT (C-885/19 P), illetve Írország (C-898/19 P) ezen ítélet hatályon kívül helyezését kéri.

A mai napon kihirdetett ítéletében a Bíróság hatályon kívül helyezi az Európai Unió Törvényszéke által 2019. szeptember 24-én a Luxemburg és Fiat Chrysler Finance Europe kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet (T-755/15. és T-759/15. sz. egyesített ügyek), valamint megsemmisíti a Luxemburg által az FFT-nek nyújtott állami támogatásról szóló 2015. október 21-i bizottsági határozatot.

¹ Lásd a [118/19. sz. sajtóközleményt](#).

Előzetesen a Bíróság arra emlékeztet, hogy a tagállamok olyan területeken történő beavatkozásai, amelyek az uniós jogban nem képezték harmonizáció tárgyát, nincsenek kizárva az EUM-Szerződés állami támogatások ellenőrzésére vonatkozó rendelkezéseinek hatálya alól. Ezután arra emlékeztet, hogy ahhoz, hogy valamely nemzeti intézkedés „állami támogatásnak” minősüljön, **négy feltétel** teljesülése szükséges. Először is állami beavatkozásnak, vagy állami forrásból történő beavatkozásnak kell történnie. Másodszor e beavatkozásnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor a kedvezményezettje számára szelektív előnyt kell biztosítania. Negyedszer torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie.

Az adóintézkedéseknek az Európai Unió állami támogatásokra vonatkozó jogának szempontjából történő elemzése keretében a **szelektív előnyre** vonatkozó feltétel vizsgálata először is magában foglalja a referencia-rendszer, vagyis az érintett tagállamban alkalmazandó „általános” adószabályozás meghatározását, másodszor pedig bizonyítani kell, hogy a szóban forgó adóintézkedés eltér e referencia-rendszertől, mivel különbséget tesz az ez utóbbi rendszer által kitűzött célra tekintettel összehasonlítható ténybeli és jogi helyzetben lévő gazdasági szereplők között, anélkül azonban, hogy ez a szóban forgó rendszer jellegére vagy felépítésére tekintettel igazolást nyerne. Valamely adóintézkedés szelektív jellegének értékelése céljából fontos tehát, hogy **a Bizottság határozatában helyesen legyen meghatározva** az érintett tagállamban **alkalmazandó általános adószabályozás vagy referencia-rendszer**, és az e meghatározás vitatásával kapcsolatban eljáró bíróság azt helyesen vizsgálja meg.

E tekintetben a Bíróság arra következtet, hogy mivel azokon a területeken kívül, amelyeken az uniós adójog harmonizáció tárgyát képezi, az érintett tagállam állapítja meg a közvetlen adóztatás területén fennálló saját hatásköreinek gyakorlása révén és az adóztatási autonómiájának tiszteletben tartásával az adó azon alapvető jellemzőit, **kizárólag az érintett tagállamban alkalmazandó nemzeti jogot** kell figyelembe venni a közvetlen adózás területén a referencia-rendszer azonosítása céljából, tekintve, hogy ez az azonosítás maga is elengedhetetlen előfeltétele nem csupán az előny fennállásának, hanem annak megítélése szempontjából is, hogy az szelektív jellegű-e.

A Bíróság szerint a Törvényszék **tévesen alkalmazta a jogot** az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésének alkalmazása során azért, hogy elmulasztotta figyelembe venni az ítélezési gyakorlatból eredő azon követelményt, amely szerint annak meghatározása céljából, hogy valamely adóintézkedés szelektív előnyben részesített-e valamely vállalkozást, a Bizottság feladata, hogy az érintett tagállamban általában alkalmazandó adórendszerrel való összehasonlítást végezzen, az ezen állam nemzeti joga alapján alkalmazandó szabályok tartalmának, egymáshoz való kapcsolatának és konkrét hatásainak objektív vizsgálata nyomán. Ugyanis a Törvényszék tévesen hagyta jóvá azt a megközelítést, amely a luxemburgi jogban meghatározottól eltérő szokásos piaci ár elvének alkalmazásából állt, és amely a luxemburgi általános társaságiadó-rendszer által követett célban ezen elv absztrakt kifejezésének azonosítására és a szóban forgó feltételes adómegállapítási határozat vizsgálatára szorítkozott, anélkül hogy figyelembe vette volna, hogy az említett elvet konkrétan milyen módon építették be e jogba, különösen az integrált társaságokat illetően.

Ráadásul a Törvényszék azért, hogy elismerte, hogy a Bizottság hivatkozhat olyan szabályokra, amelyek **nem képezték részét a luxemburgi jognak**, miközben emlékeztetett arra, hogy ezen intézmény az uniós jog fejlődésének e szakaszában nem rendelkezett olyan hatáskörrel, amely lehetővé tette számára, hogy önállóan határozza meg az integrált társaság úgynevezett „általános” adóztatását, elvonatkoztatva a nemzeti adójogszabályoktól, **megsértette az EUM-Szerződésnek a tagállamok közvetlen adózásra vonatkozó jogszabályainak közelítését célzó intézkedések Európai Unió általi elfogadására vonatkozó rendelkezéseit**.

A Bíróság arra következtet, hogy a megtámadott ítéletnek a Bizottság által elsődlegesen figyelembe vett azon okfejtés vizsgálatával kapcsolatos indokolása, amely szerint a szóban forgó feltételes adómegállapítási határozat eltért a luxemburgi társasági adó általános rendszerétől, téves jogalkalmazáson alapul annyiban, **amennyiben a Törvényszék helyt adott a Bizottság elsődleges megközelítésének**. Konkrétabban e tévedés lényegében abban állt, hogy nem vették figyelembe a szokásos piaci ár elvét, amint azt a luxemburgi adókodeks 164. cikkének (3) bekezdése szabályozza és az arra vonatkozó 164/2. sz. körlevél pontosítja, az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése alapján lefolytatott vizsgálat keretében a referencia-rendszer meghatározásakor, annak megállapítása céljából, hogy

a szóban forgó feltételes adómegállapítási határozat szelektív előnyt biztosít-e a kedvezményezettje számára.

A fentiek alapján a Bíróság hatályon kívül helyezi a megtámadott ítéletet, kimondja, hogy a per állása megengedi a határozathozatalt, és az ügyet érdemben eldöntve megsemmisíti a vitatott határozatot annyiban, amennyiben a Bizottság által elkövetett hiba a vonatkozó nemzeti jog értelmében ténylegesen alkalmazandó szabályok meghatározása során, és ennél fogva az úgynevezett „általános” adóztatás azonosítása során, amelyre tekintettel a szóban forgó feltételes adómegállapítási határozatot értékelni kellett, érvénytelenné teszi a szelektív előny fennállására vonatkozó okfejtés egészét. A vitatott határozat megsemmisítése nem kerülhető el azon körülmény miatt, hogy a Bizottság e határozatba másodlagosan a luxemburgi adókodekx 164. cikkének (3) bekezdésén és az arra vonatkozó 164/2. sz. körlevélen alapuló okfejtést is belefoglalt. Ugyanis a Bíróság úgy ítéli meg, hogy ez az okfejtés csupán a referencia-rendszer helyes alkalmazása tekintetében a Bizottság elsődleges elemzésére hivatkozik, olyannyira, hogy csak látszólag helyesbíti a Bizottság által elkövetett hibát a referencia rendszer azonosítása során, amelynek a szelektív előny fennállására vonatkozó elemzésének alapját kellett volna képeznie.

EMLÉKEZTETŐ: A Törvényszék ítéletével vagy végzésével szemben a Bírósághoz lehet fellebbezni, kizárólag jogkérdésekben. A fellebbezésnek főszabály szerint nincs halasztó hatálya. Ha a fellebbezés elfogadható és megalapozott, a Bíróság hatályon kívül helyezi a Törvényszék határozatát. Ha a per állása megengedi, a Bíróság a jogvitát maga is érdemben eldöntheti. Ellenkező esetben a Bíróság az ügyet visszautalja a Törvényszék elé, amely kötve van a fellebbezési eljárás során a Bíróság által hozott határozathoz.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon.

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

Az ítélet kihirdetésekor készített képfelvételek elérhetők: „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Kövesse a híreket!

